

ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Κάποτε ο Θεός έστειλε στη γη τον θάνατο, τον λυτρωτή των πόνων του ανθρώπου, για ν' αναπαύση κάποιον δυστυχισμένο, που ήταν από καιρό άρρωστος.

Ο θάνατος έφτασε γρήγορα στην καλύβα του φτωχού χωρικού και μπήκε μέσα. Έκει είδε μια γυναίκα και τρία μικρά παιδιά να κλαίει και να οδύρονται, κοντά στο κρεβάτι του άρρωστου, ο οποίος έπνιξε τα λούσθια. Ο θάνατος δεν μπόρεσε να μείνει άσυγκινητος εμπρός σ' αυτή τη σπαρακτική σκηνή που είδε μπροστά του. Χωρίς να μπορη πιά ούτε στιγμή να μείνει στη φτωχική αυτή καλύβα, έκλεισε σιγά και άθόρυβα την πόρτα της και ξαναγύρισε άπρακτος στον ουρανό.

— Δεν μπορώ να πάρω την ψυχή αυτού του φτωχού ανθρώπου, είπε στο Θεό. Είναι ο μόνος προστάτης των όρφανών, που τα είδα να κλαίει τα κακόμοια μπροστά μου. Τα μάτια του Θεού άστραψαν από όργη σαν είδε ότι ο θάνατος είχε γυρίσει με άδειαν τα χέρια, χωρίς να έτελεσε τη διαταγή του.

— Φεύγα, χάσου από τα μάτια μου! Φώναξε κατακόκκινος απ' το θυμό του στο θάνατο.

— Μα δεν μπορούσα να το κάνω αυτό που μου είπατε, του ξαναείπε ο θάνατος. Ποιός θα φροντίζε γι' αυτά τα όρφανα αν έπερνα την ψυχή αυτού του χριστιανού.

— Ποιός θα φροντίσει, είπε ο Θεός. Τώρα θα δής. Τρέξεστά βάρη της θάλασσας και φέρε μου άμεσα εδώ οποιαδήποτε περτίσα βής χωμένη μέσα στά φύκια. Ο θάνατος ύπακούοντας έφυγε άμεσα από τον ουρανό και βούτηξε σε λίγο μέσα στη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Φτάνοντας στο βυθό ο θάνατος άρπαξε μια μικρή πέτρα απ' τους σκρούς που βρισκονταν εκεί και

την έφερε γρήγορα στον Ουρανό. Ο Θεός, μόλις είδε την πέτρα αυτή στο χέριο του θανάτου, του είπε :

— Στάση άμεσα σε δυό κομμάτια. Ο θάνατος έσφιξε με μεγάλη δύναμη την πέτρα στα δάκτυλά του και μόλις την έσπασε είδε να βγαίνει από μέσα της ένα σκουληκάκι που άρχισε να περπατά ησυχά...

— Και ποιός λοιπόν, θάνατε, νομίζεις ότι προστατεύει αυτό το σκουληκάκι ρώτησε τότε ο Θεός το θάνατο που το κύτταζε με απορία. Και χωρίς να χάση καιρό ο παντοδύναμος, μη μπορώντας άκόμα νό συγκαταστή το θυμό του, άρπαξε με τα χέρια του μια σιδερένια ράβδο και χτύπησε με αυτήν και τα δυό αυτά του θανάτου, πουρλιαζε απ' τον πόνο.

— Κατέβα πάλι στη γη, του είπε ύστερα και φέρε μου γρήγορα την ψυχή αυτού του ανθρώπου που σου είπα. Τώρα πιά που σου τρύπησα τ' αυτιά και δεν άκους δεν υπάρχει φόβος να συγκινηθής από τα κλάματα και τις φωνές που θ' άκουσης...

Και ο θάνατος από τότε κουφός στους θρήνους των ανθρώπων, παίρνει άλύπητα τις ψυχές των πλασμάτων του Θεού...

ένθουσιασμός υπεδέχθη τα λόγια αυτά του Σουλτάνου. Τα τύπανα του παρατεταμένου στρατού εκρότησαν, ή σάλλιγγες άντήρησαν και ο λαός εγονάτισε να προσευχηθή.

Ο Σουλτάνος Μ. υφάτ δεν ήταν κουτός άνθρωπος. Έκατάλαβε ότι και ο πρώην Βεζύρης του και ο δημοφιλής Σοφτάς θα του ήταν επικίνδυνον έχθροι και το καλλίτερο που είχε να κάνει ήταν να τους άποκτηση φίλους. Έκάλεσε λοιπόν τον άλλοτε Βεζύρη στα Άνάκτορα και συμπιλώθηκε μαζί του, έδωσε πλούσια δώρα και στον «άγιο άνθρωπο» και έτσι ήσυχασε.

Ύστερ' από λίγες μέρες ο νέος Έμιρης άνεχώρησε με μεγάλη άκολουθία σοφάδων για τη Μέκκα.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Γκαίτε πρὸς τὴν Κυρίαν Φὸν Σταϊν

‘Ο πόθος μου γιά σένα, λατρευτή μου, δέν μ' αφήνει ήσυχο γιά νά σοῦ γράψω. Ἄν ὑπάκουα σ' αὐτό μου τόν πόθο θάπρεπε νά πάρω άμέσως τὸ ἄλογο μου καί πρῶτ' ἄν νά βρισκομαι ἐκεῖ που θά έπρεπε νά είμαι, κοντά σου. Δυστυχῶς όμως αὐτός ὁ παληόκαιρος καί ὁ κακός δρόμος, με κρατοῦν άκόμα μακριά σου. Σήμερα τὸ πρῶτ', σκέφθηκα τὸν Wilhelm Meister. Ὅταν δέν ἔχω τί νά κάμω, ὅταν ἡ ἀγάπη με βασανίζει παρηγοριέμαι με τὴν τέχνη μου, ἡ ὁποία με βοηθεῖ στὴς κακές μου ὥρες.

Γκαίτε

Βρόδν

Διάβασα, γδύθηκα καί άρχισα νά γράφω. Τὴ πρώτη μέρα που έφυγα από κοντά σου, δέν μπορούσα νά ήσυχάσω, μιά υπεράνθρωπη δύναμη με τραβοῦσε κοντά σου. Ἡ σημερινή μου στενοχώρια δέν περιγράφεται, κι αὐτὸ γιατί σκέπτομαι πὸς μόνο ὕστερα από 8 μέρες θά σε ξαναδῶ.

Ἄδύνατο νά σοῦ διηγηθῆ τ' ἄψυχο αὐτὸ χαρτί, τὰ ὅσα ὑποφέρω μακριά σου ἀγαπημένη μου γυναικούλα.

Ἔχω πολλές ἐλπίδες στὸν «Egmont», ἀλλά προχωρεῖ πολὺ πειὸ σιγά απ' ὅτι φανταζόμουνα. Γίνεται όμως θαυμάσιος. Τὸ γράμμα αὐτὸ θά τὸ πάρω μ' ἓνα ταχυδρόμο που φεύγει αὔριο τὸ πρῶτ'. Ὡ ἀκριβή μου! Σ' ὄλη μου τὴ ζωὴ εἶχα μιά ἰδανική ἐπιθυμία, ν' ἀγαπηθῶ ὅπως θέλω ἐγώ, καί μάλιστα ζήτησα πάντα, στά πλάνα ὄνειρά μου τὴν ἐκλήρωσή της. Τώρα όμως που άρχισα νά καταλαβαίνω καλλίτερα τὸν κόσμο, τὴ βρισκω ἐπὶ τέλους σέ σένα, με ἓνα τρόπο που ποτὲ μου δέν θά ξεχάσω. Ζήσε χίλιες φορές καλά.

Γκαίτε

(Πέμπτη πρῶτ' 21) 1782).

Μιά κλημέρα άκόμα πρὶν ἀφήσω τὸ Buttstadt. Ἄποψε θάμαι στὸ Kalbsriet. Αὔριο θάχω γράμμα σου κι αὐτὴ εἶνε ἡ πειὸ μεγάλη μου ἐπιθυμία.

Ὅταν είμαι μακριά σου δέν ήσυχάζω, αν δέν πάρω ἔστω καί δυὸ λόγια δικά σου. Τί γίνεται ὁ λαμός σου; Πῶς είσαι; Ὑγιαινε. Ἀπὸ τὸ Alstadt θά σοῦ σταίλω τὸν «Mieting» κι αν ἔχω καιρὸ θά σοῦ τὸν ἀντιγράφω. Ἡ σημερινή μέρα εἶνε καλύτερη απ' τὴν χθεσινή, πάλι όμως θά ὑποφέρω λιγάκι στὸ δρόμο. Ὑγιαινε λατρευτή, ἐλπίζω ὅλου μου τοῦ βίου! Ὑγιαινε! Ἀγάπη μου ἐσύ, που σέ σένα μπορεί νά βρῆ κανεὶς ὅλα τὰ προτερήματα.

Γκαίτε

Μπελβερές, Δευτέρα 1 Ἰουνίου 1789.

Σ' εὐχαριστῶ γιά τὸ γράμμα σου αν καί με λύπησε λιγάκι. Δίστασα νά σ' ἀπαντήσω γιατί εἶνε δύσκολο, σέ μιά τέτοια περίπτωσι, νάνε κανεὶς εὐκρινής, χωρίς νά δυσαρεστήσῃ τὸν ἄλλο. Τὸ πόσον σ' ἀγαπῶ καί πόσο ἀναγνωρίζω τὸ πρὸς ἔσέ καί τὸν Φρειδερίκον καθήκον μου, ἀποδείχθηκε με τὴν ἐξ Ἰταλίας ἐπιστροφῆ μου. Δυστυχῶς, μόλις έφθασα σέ βοήκα νάχης κακή διάθεση καί νάσαι πολὺ ἰδιότροπη. Σοῦ ὁμολογῶ ὅτι ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖο με ὑπεδέχτηκε με πείραξε πολὺ. Ἡ δοῦκισα μου εἶχε προσφέρει μιά θεσι στὸ ἄμαζι της, τὴν ἐδέχθηκα, γιά νά μὴ της κακοφανῆ, ἀπέφευγα όμως πολλές κουβέντες καί τις φλογερές ματιές που μοῦριχνε κι αὐτὸ, γιατί ἤξευρα πὸς θά ζήλευε καί θά θυμόνε, ὅταν τὸ μάθαινε. Βλέπεις πὸς γιά χάρι σου ἀποφεύγω, τις προσκλήσεις στίς διάφορες ἀριστοκρατικές συγκεντρώσεις, ἀποφεύγω μιά μιλῶ με ὡμορφες κυρίες καί σχεδόν ἀποφεύγω ὅλους τὸς ἀνθρώπους!.

Τί ζωηρὴ χαρὰ όμως που ἔννοιωθα ὅταν σ' έβλεπα νάχης διάθεσι νά μιλῆς μαζί μου γιά ἔνδιαφέροντα πράγματα. Ὅμολογῶ όμως πὸς δέν ήμπορῶ νά ὑποφέρω πειὰ τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο μέχρι σήμερα με μεταχειρίζεσαι. Ὅταν ήμουνα ὁμιλητικός, μοδκλινες τὸ στόμα μου. Ὅταν ήμουνα καταδεχτικός πλέρονες με τὴ πειὸ μεγάλη ἀδιαφορία, τὴ καταδεχτικότητα μου.

Καί ὅταν πάλιν ήμουνα φιλοφρονητικός πρὸς τοὺς φίλους με κατορηγοῦσες γιά τὴν ἀπέναντί σου ἀμέλεια μου! —Κακά!...

Γκαίτε